

U S N E S E N Í

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marty Škárové a soudců JUDr. Petra Vojtka a JUDr. Ivany Tomkové v právní věci žalobce: **Město Čelákovice**, IČO: 00240117, se sídlem úřadu Čelákovice, 5. května 1/11, zastoupené Mgr. Lukášem Sedlatým, advokátem se sídlem Praha 3, Vinohradská 2828/151, proti žalované: **ML Compet, a. s.**, IČO: 27627136, se sídlem Praha 1, Revoluční 655/1, zastoupená Mgr. Barborou Barcalovou, advokátkou se sídlem Praha 1, Klimentská 1652/36, o 1.586.468 Kč s příslušenstvím, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 27 C 21/2014, o dovolání žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 11. 2016, č. j. 15 Co 375/2016-154, takto:

I. Dovolání se **odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů dovolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Obvodní soud pro Prahu 1 rozsudkem ze dne 23. 2. 2016, č. j. 27 C 21/2014-119, zamítl žalobu na zaplacení 1.586.468 Kč s příslušenstvím a rozhodl o náhradě nákladů řízení. Vyšel ze zjištění, že účastníci uzavřeli rámcovou mandátní smlouvu a prováděcí mandátní smlouvu, kterými se žalovaná jako mandatář zavázala za úplatu provést pro žalobce – mandanta administraci veřejné zakázky na výběr zhotovitele stavby a provedení investičního dozoru. Povinností žalované byla organizace zadávacího řízení a poradenská a organizační činnost při výběru koordinátora a subjektu zajišťujícího záchranný archeologický výzkum včetně rozboru nabídek z hlediska splnění hodnotících kritérií. V rámcové mandátní smlouvě se žalovaná zavázala uhradit škodu, která žalobci vznikne neposkytnutím dotace či její části, pokud škoda žalobci vznikne prokazatelně její vinou. Základním kritériem při výběru uchazeče o veřejnou zakázku byla cena díla, která podle zadávacích kritérií neměla překročit částku 40.669.267 Kč bez DPH. Tato podmínka nebyla dodržena, neboť všechny nabídky uchazečů převyšovaly tuto hodnotu. Vzhledem k tomu, že ani nabídka vybraná hodnotící komisí neodpovídala této podmínce, Úřad Regionální rady regionu soudržnosti Střední Čechy rozhodl o snížení dotace o 10 %. Částka představující tuto korekci, je předmětem sporu. Soud dovodil, že sankcionovaným pochybením byl chybný výběr vítězného uchazeče, jehož nabídnutá cena překročila maximální výši zakázky, k tomu však došlo pochybením hodnotící komise a výsledky její činnosti nelze klást k tíži žalované, neboť odpovědnost za výběr nejhodnější nabídky má podle § 151 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách výlučně žalobce jako zadavatel a hodnotící komise měla rozpoznat, že uchazeči v nabídkách překročili maximální stanovenou cenu zakázky, přičemž povinnost výběru nemohl žalobce delegovat mandátní smlouvou na žalovanou. Důvodem pro snížení dotace nebylo pochybení v zadávací dokumentaci

či výzvě k podání nabídek, ale ve výběru nabídky, která podmínky nesplňovala. Žalovaná tak neporušila povinnost, která by byla příčinou snížení dotace.

K odvolání žalobce Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 1. 11. 2016, č. j. 15 Co 375/2016-154, rozsudek soudu prvního stupně potvrdil a rozhodl o nákladech odvolacího řízení. Shodně se soudem prvního stupně uzavřel, že zcela absentuje porušení právní či smluvní povinnosti žalované, které by bylo důvodem snížení dotace, neboť neposkytnutí části dotace bylo důsledkem jednání žalobce při výběru vítězného uchazeče. Odpovědnost za výběr nejvhodnější nabídky nese zadavatel veřejné zakázky (§ 151 odst. 2 zákona č. 137/2006 Sb.). Navíc z protokolu o jednání hodnotící komise vyplývá, že členové komise byli seznámeni s nabídkami uchazečů, hodnotili je z hlediska splnění zákonných požadavků a požadavků zadavatele, komise provedla posouzení a nevyřadila žádnou nabídku. Základní hodnotící kritérium muselo a mělo být členům hodnotící komise známo, přičemž posouzení dvou číselných údajů představujících maximální možnou cenu a nabídnutou cenu zakázky nepředstavuje odborné kritérium, který by člověk nadaný průměrnou inteligencí nedokázal posoudit.

Rozsudek odvolacího soudu napadl žalobce dovoláním s tím, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právní otázky, kterou odvolací soud nesprávně právně posoudil, a v rozhodovací praxi odvolacího soudu dosud nebyla explicitně řešena. Zrekapituloval dosavadní výsledky řízení, zdůraznil, že žalovaný se zavázal k posouzení nabídek z hlediska splnění zadávacích podmínek a neupozornil zadavatele na nedostatky v nabídkách uchazečů a zavázal se, pokud poruší své povinnosti, uhradit škodu, která jeho vinou vznikne neposkytnutím dotace. Dovolatel uvádí, že se domáhá náhrady škody nikoliv z důvodu přenesení odpovědnosti vyplývající z veřejné funkce na administrátora, jak uvedl odvolací soud, nýbrž požaduje náhradu škody z důvodu porušení smluvního závazku žalovaného. Namítá, že soud zaměnil veřejnoprávní odpovědnost zadavatele veřejné zakázky a soukromoprávní odpovědnost jejího administrátora a odvolacímu soudu vytýká dogmatický výklad § 151 zákona č. 137/2006 Sb. o veřejných zakázkách. Poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 68/2016, v němž se uvádí, že pokud se zadavatel domnívá, že byl zatížen veřejnoprávní odpovědností za protiprávní jednání jiné osoby, pak vůči této osobě nepochybně může uplatnit nárok na náhradu škody. Dovojuje, že žalovaný neupozornil zadavatele na vadu nabídek a v důsledku neodhalení chybného postupu hodnotící komise došlo následně ke krácení dotace, a není rozhodné, zda zadavatel, popř. hodnotící komise byla schopna pochybení nabídek sama odhalit. Navrhl, aby Nejvyšší soud rozhodnutí odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, nebo aby napadený rozsudek změnil tak, že uloží žalovanému povinnost zaplatit žalobci částku 1.586.468 Kč s příslušenstvím.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) shledal, že dovolání žalobce bylo podáno oprávněnou osobou (účastníky řízení) v zákonné lhůtě (§ 240 odst. 1 o. s. ř.).

Rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na závěru, že důvodem, pro který došlo ke krácení dotace, bylo chybné rozhodnutí hodnotící komise zadavatele o výběru nabídky, která přesahovala stanovenou maximální cenu, a nikoliv nesplnění povinnosti administrátora upozornit hodnotící komisi na evidentní rozpor dvou kritérií.

Dovolatel sice jako právní označuje otázku odpovědnosti žalovaného za škodu, avšak zpochybňuje především skutkové závěry, týkající se existence příčinné souvislosti,

z nichž vycházely soudy obou stupňů. V dovolání uplatněné námitky vlastně směřují proti skutkovým závěrům a nikoliv proti řešení některé otázky hmotného nebo procesního práva, na niž závisí napadené rozhodnutí.

Příčinná souvislost mezi jednáním či opomenutím škůdce a vznikem škody je jedním ze základních předpokladů vzniku odpovědnosti žalovaného za škodu a zároveň vzniku nároku žalobce na náhradu škody, a to i v případě, že se žalovaný subjekt zavázal, že uhradí škodu, pokud jí způsobí. Posouzení existence příčinného vztahu mezi porušením právní povinnosti jednoho subjektu a vznikem majetkové újmy na straně poškozeného je otázkou skutkovou, nikoli právní (např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 2. 2002, sp. zn. 21 Cdo 300/2001, publikovaný v Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu pod C 1025, nebo rozsudek ze dne 6. 11. 2007, sp. zn. 25 Cdo 3334/2006). Právním posouzením příčinné souvislosti je stanovení, mezi jakými okolnostmi má být její existence zjišťována, a v tomto směru odvolací soud nepochybil. V dané věci se jednalo o příčinný vztah mezi nesplněním smluvního závazku žalovaného vůči žalobci a nevyplacením části dotace na veřejnou zakázku. Jestliže hodnotící komise vybrala nabídku, která jako všechny ostatní nesplňovala základní kritérium, šlo o její volbu, která byla bezprostřední příčinou krácení dotace. Na výkladu ustanovení § 151 zákona č. 137/2006 Sb. a ostatně ani na řešení dalších námitek v dovolání napadené rozhodnutí nezávisí.

Není tak naplněn dovolací důvod způsobilý založit přípustnost dovolání, totiž nesprávné právní posouzení věci (srov. § 241a odst. 1 o. s. ř.).

Dovolání žalobce není přípustné, neboť nejsou splněny podmínky přípustnosti v tomto ustanovení uvedené. Nejvyšší soud proto dovolání podle § 243c odst. 1 věty první o. s. ř. odmítl.

O náhradě nákladů dovolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 243c odst. 3 věty první, § 146 odst. 3 o. s. ř., neboť žalobce nemá na náhradu nákladů řízení právo a žalovanému v dovolacím řízení žádné náklady právního zastoupení nevznikly.

Proti tomuto usnesení není přípustný opravný prostředek.

V Brně dne 28. června 2017

JUDr. Marta Š k á r o v á, v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Zdeňka Grolichová